

Tənbəlin nağılı

Biri vardı, biri yoxdu bir tənbəl vardı. Bu tənbəlin çox işgüzar atası, işləməkdən yorulmayan anası vardı. Onların işgüzar olmasına baxmayaraq oğulları həddindən artıq tənbəl idi. Oğullarının cavan olmasına baxmayaraq, tənbəl olması ata-ananı çox narahət edirdi. Amma onlar nə edirdilərsə də, buna bir çarə tapa bilmirdilər. Hətta bəzən elə olurdu ki, tənbələ yemək verməsəydin bütün günü ac-susuz uzanıb qalırdı yatdığı yerdə.

Ana gecə - gündüz oğlunun dərini çəkir, qəmgin – qəmgin dolanırdı. Hər kəsə dərini danışdı, amma nə faydası kimsədən kömək görməzdi.

Günlərin bir günündə ananın oturub fikir çəkdiyi bir vaxtda həyətdə bir dərviş gəlir. Dərvişin üzü günəşdən yanıb qap-qara olmuşdu və çox yorğun adama oxşayırdı.

Ana tez dərvişi kölgədə yer düzəldib rahatlandırdı. Ona çay-çörək gətirdi. Dərviş yeyib içdi və dincələndən sonra anaya dedi:

*- Görürəm fikirlisən , gözlərin qəm çəkir. Bəlkə mən sənin dərдинə çarə edə bildim. Mən çoxlarının dərдинə dərman etmişəm. Sənə də kömək edəyəm. *

Ana elə bil bunu gözləyirdi. Oğlunun azarını açıb dərvişə danışdı. Dərviş rəml atdı , fal açıb ananın və onun oğlunun falına baxdı. O dedi:

*- Ey zəhmətkeş qadın, Sən hələ oğlun olmamışdan qabaq bostan salıb, əkin əkmisən . Bostanın məhsul verən kimi qara böcəklər daraşib bostana , başlayıblar əkini yeməyə. Sən ərinlə başlamısan bir tərəfdən böcəkləri qırmağa . Siz çoxlu böcək öldürmüşünüz. Hələ heç bir vaxt birdin-birə bu qədər qara böcək tələf olmamışdı. Bunu görə qara böcəklərin başçısı o vaxt sənin oğlunu da qara böcək kimi tənbel etməyə söz verir.

Qara böcəklər çox yemək yeyəndən sonra arxası üstə uzanıb qalırlar. Əgər kimsə onları üzü üstə çevirməsə onlar ölüb yerlərində qalırlar. Ya da külək onları çevirsə , yenə də tənbellikdən yerlərində qalıb-qalıb sonra da acından ölürlər.

Buna görə də böcəklərin başçıları sizdən qisas almaq üçün sizin uşağınız anadan olan kimi gəlir qonur düz körpənin alınına . Qonan kimi də əfsun oxuyub, qara böcək tənbelliyini salır körpənin canına . Uşaq günü-gündən böyüyüb boy atdığından ağırlaşır deyə, indiyə qədər olub böcəkdən də tənbel.*

Ana dərvişin dediklərini eşidəndə hönkür-hönkür ağlamağa başladı. O olanları yadına salanda gördü ki, həqiqətən də dərviş düz deyir. Bostan vaxtı ər arvad çoxlu qara böcək öldürmüşdülər. Xatırladı ki, uşaq anadan olan kimi onun alınına iri eybəcər bir qara böcək qonmuşdu . Qara böcəyi nə qədər qovdularsa , o üç dəfə gəlib oturdu körpənin alınında.

Bunları yadına salanda arvad bir az da vahimələndi . Sonra da düşdü dərvişin ayaqlarına ki, sən hər şeyi bilirsən oğluma bir çarə et.

Dərviş xeyli fikirləşib anaya məsləhət gördü ki , oğlunu bu dərddən qurtarmaq çox çətinidir. Bunun üçün çox çətinliklərdən keçmək lazımdır.

Ana and aman etdi ki, nə çətinlik olsa O dözməyə hazırdır , tək onun oğlu bu dərddən xilas olsun.

Onda dərviş tapşırırdı ki, köhnə işləməyən dəyirmanlardan birindən iki çayırtkə tutub ona gətirsinlər. Ata gedib köhnə işləməyən dəyirmandan iki böcək tutub gətirdi. İndi elə edin ki, oğlunuz bu çayırtkələri udsun . Tənbel isə xorxaxorla yatmışdı. Ana bir kəlmə deyən kimi ağzını aç ağzına yemək qoyum tənbel o saat sevinə –sevinə ağzını açdı. Ağzını açan kimi lavaşa bükülmüş çayırtkələri tez atdılar tənbelin ağzına . Tənbel isə ağzındakı tikəni çeynəməyə də tənbellik

edirdi.Çəyirtkələr tənbəlin qarnına gedən kimi tənbel çəyirtkə kimi hoppanmağa başladı. Amma O bir neçə gün bir yerdən hoppanıb başqa yerdə otururdu.

Dərviş bir neçə gün oğlana fikir verib gördü ki, yox bu xəstəlik ondan asanlıqla gedən deyil. Odur ki, əmr etdi ki, susuz səhradan bir balaca kərtənkələ və bir də balaca bir ilan tutsunlar tutub gətirsinlər.

Dərviş deyən heyvanları gətirən kimi onları yenə ayrı –ayrılıqda bükdüdü lavaşın arasına . Yemək kimi qoydular tənbəlin ağzına . Tənbel isə yenə əvvəlki qaydada, tikə verən kimi diri –diri uddu. Tikələr qarnına gedən kimi qarnında bir şivən başladı ki, gəl görəsən. Qarına düşən kərtənkələ ilanla lavaş üstündə boğuşmağa başladılar. Lavaşı yeyib qurtaran kimi sakitcə hərə bir küncdə oturdu. Heyvanlar isə boğuşduqca tənbel çalğı valğıya düşüb qaçmağa başlayırdı. Elə bərkdən qaçırdı ki, heç kəs ona çata bilmirdi. Qarnındakılar sakitləşən kimi tənbel də sakitləşirdi. Oğlunun bu halına ana bilmirdi sevinsin ya qəmlənsin. Tənbel o qədər qaçmışdı ki , yorulub əldən düşmüş və acıılmışdı. Anası gətirib onun qabağına yemək qoydu . Elə təzəcə yeyib qurtarmışdı ki, yenə qarnında müharibə başladı. Tənbel qarnındakı bu çaxnaşmaya dözə bilməyib, yenə üz tutdu qaçmağa. O qədər qaçdı ki ta, qarnındakı yeməyi kərtənkələ ilə ilan bölüşdürüb qurtardı. Bir neçə gün belə davam etdi. Tənbel o qədər qaçırdı ki, artıq bir yerdə otura bilmirdi. Dərviş isə bir tərəfdə oturub bunu seyr edirdi.

Axırda qaçmaqdan bezib, düşdü dərvişin ayaqlarına ki, ay dərviş baba nə deyirsən razıyam, amma mənim dərdimə çarə qıl. Mənim qarnımdan bu heyvanları çıxart. Dərviş bütün kənd əhlini yığdı. Hamıya olanları danışdı. Tənbelə and içdirdi ki, bir də heç vaxt tənbellik etməyəcək . Tənbel hamının qarşısında and içib söz verdi ki, tənbelliyin daşını bu gündən belə atacaqdır.

Dərviş tənbəlin ağzına bir parça qovurulmuş ət qoydu, əti isə iplə möhkəm bağlayıb ipi əlində saxladı. Hiss edəndə ki, əti ilanla kərtənkələ başlayıblar dartışdırmağa ,tez ipi çəkir. İpi çəkəndə ətin üstündə ilan və kərtənkələ də tənbəlin ağzından çıxırlar.

Elə hmin gündən tənbel tənbelliyin daşını atdı. O, bütün günü səhərdən axşama qədər işləyirdi . Heç vaxt yoruldu demirdi. Ana dərvişə oğlunu sağaltdığına görə minnətdarlıq bildirdi. Dərviş isə xeyrixah işini qurtaran kimi hamı ilə sağollaşib yoluna düzəldi.

Tənbel isə harada kərtənkələ ya ilan görürdüsə tez ağzını tutub oradan qaçırdı. Özü isə tənbellikdən canı qurtardığına çox seviniirdi . Nağılımız da burada qurtardı, göydən üç alma düşdü. Biri zəhmət çəkib nağıl deyən, biri qulaq asanın, biri də bizi çox istəyənin.